

Dag 57 – vrijdag 22 februari 2013

Gisteravond ben ik op stap geweest met een vriendin, een avondje zonder man aan mijn zijde. Zo heel erg vreemd. Ik keek er op zich wel naar uit om even helemaal te kunnen ontspannen maar uiteindelijk voelde het toch maar leeg. Elke twee maanden gaan An en ik uit eten om wat bij te praten. Ik stel vast tegen 't einde van de avond dat ik eigenlijk alleen nog maar over viervoeters kan praten... Als An haar kat stuurt de volgende keer, weet ik hoe het komt. ;-)

Tegen dat ik thuis kom, ligt Lagun al in zijn bench. Ik probeer er stilletjes voorbij te sluipen maar da's natuurlijk mission impossible met zijn twee Mechelse bodyguards op de loer. Ik doe toch alsof ik een onzichtbaarheidsmantel aan heb, zeg niets en ga naar boven. Even blaft Lagun maar daar blijft het bij.

Wanneer ik me deze ochtend klaarmaak in de badkamer en Koen alvast gaat wandelen met de twee Mechelaartjes, hoor ik Lagun volop kot houden beneden. Waarom, dat weet enkel hij want tegen dat ik beneden ben, is alles weer peis en vree.

Zou ik payback krijgen vandaag omdat ik hem zo in de steek heb gelaten gisteravond? ;-)

We hebben het bureau weer voor ons alleen vandaag. Er is enorm veel vertaalwerk dus het wordt een bijzonder saaie dag voor de kleine man. Gelukkig slaapt hij nog veel en neemt hij genoeg met een paar tuinbezoekjes.

's Avonds mag hij mee op café. We spreken met een koppel vrienden af in het Geuzenhuis in Gent. Lies heeft schrik van honden maar voor Lagun wil ze toch een uitzondering maken. Er wordt zelfs even geaaid. Zijn charmes kennen geen grenzen. ☺

We blijven er tot kwart voor een en veel slaapt onze man niet. Af en toe mag onze chick magnet mee naar buiten met Matijs die een sigaretje gaat roken. Koen gaat vrijwillig mee in de koude staan. Ik verdenk hen van misbruik! ;-)

Even benut Lagun een onbewaakt moment om een ontsnappingspoging te doen. Nobel maar hij geraakt niet verder dan de toeg. Het hele café werkt mee om de voortvluchtige terug te brengen. En te overstelpen met aaitjes uiteraard. Aiai, als hij dit nu maar niet tot zijn lievelingsspelletje bestempelt.

Dag 58 – zaterdag 23 februari 2013

's Ochtends hebben we training van Canisha in Evergem. Veel slapen zit er dus niet in maar Lagun laat het niet aan zijn hart komen. Hij is in vorm.

De begroeting van de andere hondjes is een ware strijd. Voor mij dan wel te verstaan. Ik vrees het ergste: slaaptkort en een opgewonden hondje... maar tijdens de training zelf doet hij het uitstekend! We beginnen met wandelen aan de voet, kriskras door de andere hondjes. We moeten traag, normaal en snel stappen en de hele tijd krijg ik Laguns onverdeelde aandacht – met maar een minimum aan snoepjes. Zalig.

Zijn halfbroertje, de flakita Muppet, is ook van de partij. Als twee jongsten worden ze tegenover elkaar gezet. Nu is 't aan Irina en mij om elkaar te kunnen voorbijwandelen zonder dat onze hondjes een bolletje gaan vormen. De bedoeling is dat we elkaar uiteindelijk kunnen begroeten terwijl Lagun en Muppet braaf bij ons blijven. We geraken tot 70 cm van elkaar!

Volgende oefening: zoek zijn lievelingsspeeltje. Ieder moest drie speeltjes meebrengen waarvan 1 zijn lievelingsspeeltje is (volgens onszelven). In onze schatkist: Laguns fleece touw, een kleine bijtring en een piepballetje. We spelen even met elk van de speeltjes, ik leg de speeltjes wat verspreid en dan is 't aan Lagun om eentje te gaan kiezen. Eerste keer... niet twijfelen: recht op 't balletje af! Even de volgorde omwisselen... maakt niks uit: Lagun sleurt me mee naar 't balletje. En ook een derde keer bevestigt hij zijn voorkeur voor het enige speeltje dat lawaai maakt. Waarom verbaast dit me nu niet... ;-) Maar goed om te weten: balletje gaat voortaan overal mee in mijn tas om meneer te lokken. ☺

Na opwinding, komt ontspanning... normaal toch. Gerrit vraagt ons om de honden te masseren tot ze kalm worden. We moeten hun plekje vinden. Da's nu eens iets wat ik nog niet echt bewust heb gedaan zie maar ik ga ervoor. Borstkas? Neen... Oren... hell no! Staartbeentje... nope. Buikje? mmm... eventjes... Lagun heeft er duidelijk geen zin in. Of ik ben niet getalenteerd maar dat spreekt Koen tegen. ;) Wordt vervolgd op een kalmer moment!

Na de training gaan we boodschappen doen in de Colruyt. Ik heb Laguns jasje al in de aanslag maar zelfs wanneer we stoppen en ik uitstap, gaat er met moeite een oogje open. Hm, wil ik hem dit aandoen? En vooral mezelve ook? Nope. Laat die jongen maar wat slapen denk ik zo.

En hij is fraai geweest. Ik denk eigenlijk dat hij zich pas echt ervan bewust wordt dat we weg waren, wanneer we de koffer open doen en de boodschappen inladen. :-)

De rest van de dag horen we hem niet meer. Zelfs Yana krijgt er met moeite 1 kippendansje uit.

Dat belooft voor vannacht allicht...

Dag 59 – zondag 24 februari 2013

Rond middernacht gaan we zelf slapen maar dan ligt Lagun al een paar uur te pitten. Ik vrees voor een vroege wake-up call... Wanneer ik mijn eerste lodderige oog opentrek, voel ik me nog doodmoe. Hoe laat zou het zijn... zeven uur? acht uur?

Half tien?!?!

Wow! Super. Of toch niet? Waarom hebben we nog niets gehoord van het benedenfront?!

Er liggen drie halfdode woefkes beneden. Amai zeg, winterblues misschien jongens?

Die gaat echter wel snel over wanneer ze in de mot krijgen dat het buiten aan het sneeuwen is! Met zijn drieën kruipen ze over elkaar om toch maar als eerste in de tuin te geraken en ze hangen het uit!

Maar wat een hoofdpijn heb ik toch... Te veel geslapen misschien. ;-) Normaal zou ik vandaag naar de hondenschool gaan met Lagun maar ik zie hem niet gauw een 'assis' of 'down' doen in de sneeuw. En ik zie mezelf er nog veel minder een uur lang te staan verkleumen met een hoofd dat op springen staat en een bashoestje waar ik nog niet vanaf ben sinds mijn griepje.

Ik kruip maar meteen ellendig achter mijn boeken om te studeren voor mijn examen van dinsdagavond.

In de namiddag ben ik wel toe aan een pauze. We rijden met z'n allen naar het Leen in Eeklo voor een boswandeling.

De hondjes zijn bijzonder in hun nopjes. Yana en Lagun mogen los. En ze gaan ook helemaal los! Wat een pret! We zijn echter nog maar tien minuutjes het bos in wanneer Lagun beslist dat ie ook de gracht van naderbij wil zien. Non! Maar het kereltje heeft er geen oren naar. Hij staat in de gracht op het ijs! Ik panikeer maar oef, het ijs houdt. Ik roep hem terug bij me en hij komt. Flinke man, piep ik iets te wanhopig allicht. We zetten onze wandeling voort maar Lagun heeft helaas de smaak te pakken. Hij stormt opnieuw de gracht in ... en deze keer hebben we minder geluk. Krak, plons en Lagun ligt in het ijskoude grachtwater! Ik twijfel geen seconde en duikel erachter. Lagun blijft verbazingwekkend kalm. Hij tracht bij mij te komen en wanneer ik aan zijn nekvel kan, trek ik hem eruit. De arme stakkerd trilt zo hard van de koude dat mijn boosheid en paniek snel plaats maken voor ongerustheid. Ik trek hem dicht tegen me aan en we zetten er stevig pas in naar de auto. Yana en Darko begrijpen er niks van. Meestal doen we een toer van anderhalf uur tot twee uur in het bos. Twintig minuutjes maar? snif...

In de auto heb ik gelukkig een deken liggen. Ik wikkel Lagun erin, pak hem bij me op de schoot en zet de blazers op ons gericht. De stank is bijna niet te harden! Tegen dat we thuis zijn, is Lagun gelukkig wel bijna droog en bibbert hij niet meer. Ik draag hem binnen en hij wil meteen beginnen te spelen met Darko en Yana maar die hebben het ook niet op zijn eau de fossé begrepen. Hij wil naar buiten maar dat gaat mooi niet door man! Gister had ik nog aan Gerrit gevraagd of ik Lagun eens mocht proberen te wassen met een shampoo voor gevoelige huid om te zien of zijn schilfertjes zouden verminderen (dat busje olie van de dierenarts dat ik over zijn korreltjes moet verstuiven is bijna leeg en werkt toch niet zo schitterend) maar ik heb helaas enkel nog maar een gewone hondenshampoo in huis. Ik beslis nog even te wachten om onze kleine vriend te wassen.

Misschien denk ik daar morgen wel anders over wanneer ik Lagun weer dicht bij me heb gehad in de trein. ;-)

Dag 60 – maandag 25 februari

Twintig na zes en daar is die wekker terug. Waar is dat weekend toch heen? Ik hoop dat ik geen zieke Lagun aantref beneden...

Maar neen, onze kleine man blijkt zo taai te zijn als hij eruit ziet. Geen vuiltje aan de lucht, nuja, al heeft hij wel nog een luchtje. Ik zal plaats hebben in de trein. ☺

Lagun is steeds vaker en langer wakker overdag. Tijdens de treinritten slaapt hij niet meer maar ik heb er ook niet bepaald mijn handen aan vol. Hij kan toch al zo flink kalm zijn en wachten aan de zijde van zijn baasje. Veel andere zaken hebben we nog niet echt getraind maar dit lijkt me toch al een gouden kwaliteit.

Wanneer we arriveren op 't werk, ruik ik een gemeen luchtje in de inkomhal. Het ruikt echt als poep... en het is ook poep! Iemand heeft blijkbaar in een hoopje getrapt en er niet beter op gevonden dan het uit te smeren over de hele inkomhal. Potjandorie hé, wie zal hier de schuld van krijgen?! 't Is net zoals met de "nepplasjes" die sommige collega's hilarisch lijken te vinden. Mijn overbuur op 't werk heeft wat last van smetvrees en is een makkelijk mikpunt natuurlijk. Niets leuker blijkbaar dan wat fanta of ice tea te morsen voor zijn bureau en dan maar te beweren dat het van Lagun komt. Razend word ik ervan! Ik ben niet de doorsnee ambtenaar die graag nota's schrijft maar ik ben wel lid van het redactieteam van de interne nieuwsbrief en deze zaak zal een staartje krijgen.

Op het werk vandaag krijg ik van een collega de opmerking dat hij best medelijden heeft met die hulphonden. Hoezo?! Ja die moeten zich toch rotvervelen... en ze zien er altijd zo ongelukkig uit... Meneer verwacht "kalm" met "ongelukkig", "niet opgedraaid en nerveus" met "verveeld en lusteloos". En zich rotvervelen? Die gasten hebben de hele dag een taak, ze mogen overal mee met hun baasje, ze krijgen voldoening, alles wordt leuk als een spel gebracht en ze worden overstelpt met liefde. Ik zou het wel weten als hond! Nuja, mijn collega's zien Lagun meestal in dezelfde positie: languit met de pootjes in de lucht op zijn dekentje naast mij terwijl ik doe wat voor de meesten het saaiste beroep ooit moet lijken. Je zou voor minder medelijden krijgen natuurlijk. ;-)

Deze namiddag is Lagun een beetje "stout": hij heeft het weer bijzonder gemunt op onze kabels en mijn "non, pas toucher" valt in dovenmansoren. Het wordt zo erg dat ik op een gegeven moment beslis om hem even vast te maken aan mijn stoel. Ik ben altijd wat terughoudend om hem te straffen maar wanneer de nood het hoogst is, vind ik dit nog de beste remedie. En het werkt als bij toverslag: Lagun legt zich meteen neer bij zijn situatie. Letterlijk en figuurlijk. :-)

De rest van de dag verloopt vrij uneventful wat eigenlijk het beste is wat je kan hopen voor een grijze, natte werkmaandag niet?

In Landegem aangekomen doet Lagun mijn mondhoeken nog even naar boven krullen: ik doe de deur van de auto open en meneertje wipt er zonder al te veel moeite vanzelf in nog voor ik hem kan pakken. Jawadde!

Ik moet stilletjes aan gaan beginnen aanvaarden dat Lagun geen "pak-hondje" blijft...

Dag 61 – dinsdag 26 februari

Wat een rustig thuiswerkdagje. Gelukkig maar want vanavond heb ik écht examen en ik wil tussendoor nog wat herhalen.

Ik vertrek iets vroeger dan normaal naar school en twijfel even om de kleine man mee te nemen maar Koen zal pas laat thuis komen en ik voel er weinig voor om de drie boefjes alleen te laten met mijn

inboedel. Eigenlijk geen moeilijke keuze: ik laad Lagun in en die is meer dan blij om me te vergezellen na een saai dagje voor hem. Hij kan misschien nog dienen als levend spiekbriefje tijdens 't examen. :-)
Vanavond is het "Hond in functie van het pension".

Lagun slaapt tijdens de vlotte rit en hij is beestig in vorm tegen de tijd dat we aan school komen. Het is maar 20 meter naar de inkomdeur maar het voelt als 20 km. Mijn geduldmetre staat gelukkig nog vol in het groen maar na een dertigtal keer bijna aan de deur komen voordat meneertje zich ineens vooruit lanceert en bijna mijn arm uit de kom rukt, waarop ik rechtsomkeer maak en de wandeloefening herhaal, komt dat rood toch in de buurt. Uiteindelijk krijg ik toch een volle vijf meter Laguns aandacht en loopt ie mooi naast me. Ik pak hem snel op zodat ie niet opnieuw in de fout gaat en ik nog op tijd ben voor mijn examen.

Iedereen is mooi op tijd en we verspillen geen minuut. Ik geef Lagun iets om te kauwen ter compensatie van zijn zware gemis (Larka is er niet bij vandaag) en duik in de vragen. Vijf minuten krijg ik... Lagun begint te jammeren aan de deur. Dertig seconden later gaat ie over op hysterisch gekrab. Ach neen toch, moet ie nu buiten? We hebben net buiten twintig minuten tijd gehad daarvoor kereltje. Ik kijk even naar Christel maar krijg een berustende blik "die houdt het wel op, jij gaat niet buiten want je kent de vragen al". :-) Gelijk heeft ze natuurlijk. Doorbijten maar. De stoom slaat uit mijn bic, zo snel pen ik mijn antwoorden neer. Ik zorg voor wat speelgoed voor Lagun maar het kan hem niet boeien. Hij haalt zijn hele trucendoos boven: jammeren, blaffen, huilen, krabben, ... Sorry klasgenootjes. Ik geef als eerste mijn examen af en verlaat snel de klas. Ik meen een algemene zucht van opluchting te horen achter me...

Buiten krijg ik overigens maar een paar druppeltjes van Lagun. Grrrr.

Thuis werkt hij zijn opgekropte frustratie nog even uit op Yana - die daar eigenlijk niet rouwig om is. Ze hangen het behoorlijk uit. Dat wordt een goed nachtje...

Dag 62 – woensdag 27 februari

... of toch niet?

Om half drie hoor ik gejammer opstijgen van beneden! Ik kruip helemaal onder mijn donsdeken en ga in full denial. Het gaat wel over. Koen heeft de drie nog buiten gelaten vlak voor we gingen slapen dus wat kan het zijn?

Maar een half uur zit Lagun nog steeds vals te zingen. Pfff, slaapdrongen probeer ik de trap af te komen. Ik laat Lagun uit zijn bench en met zijn 3en stormen ze de tuin in. Allemaal een plasje, en Lagun gooit er nog twee hoopjes bovenop! Twee! Hm... zou hij wel echt iets hebben gedaan voor het slapengaan?

Ik hoef bijna niets te zeggen: Lagun racet terug zijn bench in, zijn twee vriendjes kruipen hun mand in en iedereen slaapt door. Behalve bibi natuurlijk. Zuchtje.

's Ochtends heb ik nog eens recht op een bomvolle trein ook. Jeetje toch. Lagun is gelukkig al veel meer luistergezind dan gisteren. Wanneer de drie zitjes rondom me bezet raken en er Lagun nog een volle

30cm² rest, probeer ik hem onder mijn zitje te krijgen. Hij snapt mijn gelok niet echt: dan maar gewoon hem fysiek daar leggen. En ja hoor, dan heeft hij het door: de hele treinrit blijft hij braaf onder mij liggen, zijn kopje tussen mijn schoenen. Ideaal. Flinke man!

Af en toe gaat ie zitten en streel ik hem onder zijn kinnetje. Hij lijkt het wel te smaken. Zou ik zijn "ik word helemaal mellow als je me hier wrijft"-plekje dan toch hebben gevonden?

Gedurende de dag probeer ik de massagetruc nog een paar keer uit en wanneer hij niet te opgewonden is, werkt het formidabel. Ik zou zweren dat ik hem bijna hoor spinnen als een kat wanneer ik hem over zijn keeltje en onder zijn kin aai.

Maar over opgewonden gesproken... ik merk ook dat Lagun steeds vaker probeert te rijden op mijn been (of mijn arm - wat hij ook maar te pakken krijgt) tijdens het spel. Ik stop onmiddellijk bij de eerste tekenen en geef hem een strenge 'non', wat wel werkt op dat ogenblik maar wat geen effect lijkt te hebben op de langere termijn. Zou de puberteit zijn aangebroken?

Dag 63 – donderdag 28 februari

Gisteravond heb ik mijn "terug fit maar kalmkes aan"-plan verder gezet. Koen is bij de kindjes gebleven en ik ben op mijn fiets gesprongen om mijn vriendin in De Pinte te gaan bezoeken. Best pittig zo een 24 km bij min twee. Ik kom zwaar ontspannen terug thuis en hoop vurig op een goede nachtrust.

En die heb ik ook gekregen. Koen staat op om zeven uur maar ik mag doorsoezen tot half negen. Zalig toch. De viervoeters zijn duidelijk niet zo aangedaan van het gebrek aan zonlicht als wij tweevoeters en willen voortdurend de tuin in. De tuin... als ik dat nog zo mag noemen. Overal bruine vlekken in het gras, putten, al mijn plantenbakjes zijn professioneel leeggehaald, er is een zak compost gesneuveld, ... Ja, we kunnen het moeilijk wegstoppen dat we woefkes hebben hier.

Lagun stelt mijn geduld wel op de proef vandaag. Hij is nogal gefixeerd geraakt op vogels en als ze te hoog zitten naar zijn goesting (altijd dus), blaft hij onophoudelijk. Hm, zou de retriever in hem niet weten dat het niet aan hem is om die gevleugelden uit de lucht te schieten?! Naast een hond correct aan de voet te leren stappen, vind ik het trachten te controleren van geblaf toch een van de moeilijkste opdrachten ooit. Ik ben natuurlijk wel wat gewend met mijn wakers aka de Malinois, en ik vind blaffen ook een van de meest natuurlijke gedragingen van een hond maarja, we hebben onze locatie niet mee zitten hier in onze woonwijk.

Probleemgedrag = elk gedrag dat binnen het normale gedrag van een hond valt maar als storend wordt ervaren voor de eigenaar of zijn omgeving. (recht uit mijn examen van deze week :-).

Ik moet even vragen aan Canisha hoe ze die "silence" aanleren.

's Avonds heb ik een avondje voor mezelf. Of in hoeverre dat nog mogelijk is natuurlijk met drie "kindjes". Ik heb lang gewerkt en voel me behoorlijk leeg. Meer dan de kindjes voederen, mijn mails checken en Laguns dagboekje bijwerken, zit er niet in voor vanavond.

Ik kruip met een boek en een glas wijn in de zetel. Vanavond spelen ze Blue Lagoon. Ik kan er niet aan weerstaan en zet het filmpje op als achtergrond. Mmmmm... wegdromen van mijn onbekende tropische eilandje met golden eyes Lagun...

Dag 64 – vrijdag 1 maart

Ik heb geslapen als een roosje. Lagun ook blijkbaar want het kleine bazeke barst van de energie. En van de stoutigheid.

Man man man, nog een geluk dat ik een kwartier te vroeg aan het station was want tegen de tijd dat Lagun netjes aandacht heeft voor mij en naast me loopt zonder zichzelf op te hangen, komt de trein al aangereden op het perron en moet ik lopen met Lagun in mijn armen. Een geklutst eitje iemand?

Lagun is gelukkig wel fraai in de trein. Tot we Brussel binnenrijden tenminste. De laatste tien minuten trakteert hij iedereen op een zacht gepiep. Mja, die uitgebreide oefensessie van vlak voor de trein zal wel op zijn blaasje werken.

En ja hoor: buiten krijg ik meteen een lang plasje en wanneer we ons ochtendtoertje naar de keuken en de tuin van de receptie maken, doet meneer buiten nog eens een nummer 1 en een nummer 2. En het worden al serieuze hoopjes. Amai, de pup is er echt bijna af.

Rond tien uur moet ik zijn gebruikelijke ochtendslaapje onderbreken. Sorry kerel, we moeten naar de tweede verdieping. Al stretchende en geeuwende komt hij achter me aan getrippeld. Zo mak als een lammetje. En gelukkig maar want wanneer we voorbij mijn bazin haar bureau wandelen - Lagun netjes naast mij - verlaat ze de vergadering die in haar bureau plaatsvindt om dag te komen zeggen! Lagun gaat mooi zitten en trakteert haar op een paar lieve likjes wanneer ze zijn kopje aait (van boven af... goed dat we daar ook op getraind hebben ;-)). Had niet beter kunnen verlopen.

We zetten onze tocht verder naar onze bestemming, 30 meter verder. Maar o wee, wie staat daar plots midden op de gang? Niemand minder dan Laguns grootste en meest fervente fan: Jan. En ja hoor, gedaan met de aandacht en mijn arm wordt weer een paar cm langer. Ik houd meteen halt en gelukkig speelt Jan het spelletje mee zoals ik hem al eerder deze week had gevraagd: met pijn in het hart draait hij zich om. Ik kan hem relatief gemakkelijk benaderen met Lagun flink aan mijn zijde. Het bevel "off you go" kent hij nog niet maar ik vind het toch belangrijk om Lagun al aan te geven dat het wel iets bijzonders is wanneer ik hem "vrij geef" dus zeg ik het toch maar al wanneer ik hem Jan laat bestormen.

Na een korte speelsessie met Jan, gaat Lagun al gauw terug liggen en aangezien het bureau van onze bestemming helaas toch leeg is, keren we terug naar ons stekkie.

Lagun slaapt dankbaar voort tot een goed stuk over de middag. Ik denk niet dat hij zich ervan bewust is geweest dat ie af en toe onze vertalersgrot helemaal voor zich alleen had.

Dan is het tijd om de derde verdieping nog eens te gaan vereren met een bezoekje. Maryse en Ben zitten al ongeduldig te wachten op onze star. Ik ga langs buiten om naar de liften, Lagun doet flink een plasje en stapt onverschrokken mee de lift in.

Hij gaat helemaal door het lint wanneer hij in het bureau van Maryse en Ben komt: overal kartonnen dozen, vol papiertjes, open kasten, vuilnisbakken alom. Kortom: Laguns Blue Lagoon! Hij is zo content dat hij verdorie toch wel weer een plasje doet? Netjes de kabelputten ontwijkend gelukkig...

Ik laat hem nog even zijn beer uithangen en we houden een minivoetbalpartijtje in het bureau en daarna kan ik wederom een uitgeput maar voldaan viervoetertje meenemen naar beneden.

Hij nestelt zich meteen op zijn dekentje naast me en zet zijn reisje in dromenland verder. Netjes op tijd voor een bezoekje van een van de nieuwe Raadsleden. Man wat heb ik een geluk vandaag. :-) Ook Michel is danig onder de indruk van de brave woef. :-)

Er wordt ons nog iets dringends voorgeschoteld en ik kan er in alle rust aan werken. Ik heb zelfs nog tijd over voor een glaasje bubbels voor de verjaardag van een collega uit de gang. Een perfect begin van het weekend. Of wat dacht ik? Lagun heeft er écht geen zin in. De hele tijd in het party lokaal, haalt hij kattenkwaad uit en wanneer ik hem aan de leiband bij me houd, tracht hij me voortdurend mee te sleuren naar de uitgang. Ik ben nochtans vlak voor de drink even met hem buiten geweest en hij heeft een plasje gedaan. Zou het niet goed gaan met zijn blaasje? Ik geef toe, wens mijn collega's een leuk weekend en ga naar buiten met onze vriend. Hij lijkt tevreden maar er komt niks uit. Geen ene druppel. Zucht. Hij wilde zichzelf misschien de kwelling van al die lekkere hapjes net buiten muilbereik besparen.

Zijn onrust wordt alleen maar groter. Ik heb 25 minuten om de trein te halen en ik heb ze stuk voor stuk nodig! Op mijn lijdensweg word ik wel aangemoedigd door de vele collega's die ons inhalen met een grijns "pubert hij al ja? volhouden hé, ge doet da goe!"... ja ja... Ademen Veerle, blijven ademen... we komen er wel. In het stationsgebouw zelf wordt het nog erger. We geven de daklozen die er samentroepen een goede show: enkelen trachten het me nog moeilijker te maken door Lagun bij zich te proberen lokken maar anderen juichen me toe en vinden dat ik de meest geduldige vrouw ben die ze ooit hebben gezien. Ik kan er de humor nog wel van inzien. 't Is dan ook nationale complimentendag. Ik geef ze een kleine buiging en laat hen weten dat zij mijn beste publiek zijn. Hilariteit alom voor het weekend. :)

Ook in de trein blijft Lagun wat onrustig. Hij lijkt zijn draai niet te vinden maar het blijft binnen de perken. In Landegem perst hij er enkele druppeltjes uit.

We rijden huiswaarts en laden meteen de andere woefkes in om boodschappen te gaan doen in de Colruyt. Ik zie er een beetje tegenop om Lagun mee te nemen in de winkel maar ik zie er nog meer tegenop om hem de bedrijfswagen van Koen te laten vernielen door hem te laten zitten (we hebben zijn bench niet mee vandaag).

Op een klein stukje groen vlak buiten de winkel blijf ik nog een kwartier stilstaan terwijl hij me alle richtingen tracht uit te trekken. Koen wordt lichtjes zenuwachtig maar uiteindelijk loont het de moeite en krijg ik nog een mooi plasje en hoopje.

Het gaat nu al wat beter om zijn aandacht bij mij te houden maar makkelijk kan ik het nog niet noemen. Zeker niet wanneer een oudere dame ons staande houdt midden in een van de eerste gangen. Lagun

maakt volop misbruik van mijn afgeleide geest en tracht overal op en onder te kruipen terwijl ik luister naar de lieve dame haar verhalen over haar eigen hondje dat pas drie weken geleden moest ingeslapen worden op 17-jarige leeftijd en dat ze een meisje kent die ook een hulphond had maar ze kon niet op haar naam komen en ze is nu al overleden en ... Jeetje, Lagun maakt wel wat los in de mensen, dat wist ik al maar soms neemt het nogal proporties aan. Ik probeer vriendelijk mijn weg voort te zetten maar de hele winkel door volgt ze me op de voet met haar man, zeggende dat ze ook maar een nieuw hondje moeten nemen en het bij mij moeten steken voor training want ze kan haar ogen niet geloven dat een hondje van bijna 5 maanden al zo goed luistert naar mij. Ik ben het niet helemaal met haar eens... ;-)

Het is razend druk in de Colruyt voor een vrijdagavond en de rijen aan de kassa's zijn ellendig lang. Ik heb honger, ben moe van de week en je begint toch stilletjes aan de bodem te zien van mijn potje geduld. Het is alsof Lagun het aanvoelt en het hele kwartier dat we moeten staan aanschuiven aan de kassa blijft hij braaf bij mij, al zittende of al liggende. Zalig. Zijn flinke gedrag zal allicht volledig toe te schrijven zijn aan zijn vermoeidheid maar daar ben ik momenteel alleen maar dankbaar voor.

Ademen.